

Ved folketingsbeslutningen meddelte folketinget sit samtykke til, at Danmark ratificerer tre på De Forenede Nationers konference om retsordenen på havet i Genève den 29. april 1958 undertegnede konventioner, nemlig konvention om det ydre territorialfarvand og den tilstødende zone, konvention om det åbne hav og konvention om fiskeri på det åbne hav og bevarelse af dets levende rigdomskilder samt valgfri protokol vedrørende tvungen bilæggelse af tvister.

Udenrigsministeren anførte i sin fremsættelse, at konventionerne sammen med den på den nævnte konference ligeledes undertegnede konvention om den internationale sokkel, som Danmark ratificerede i 1963 (årbog 1962-63, side 447), udgjorde en enhed.

Når der var gået så lang tid, inden der fremsattes forslag om ratifikation, var det bl. a., fordi en stillingtagen til et så omfattende konventionsmateriale forudsatte tidkrævende overvejelser. Den væsentligste grund var det omfattende arbejde med at bringe den interne danske lovgivning i overensstemmelse med konventionerne. I denne forbindelse måtte især fremhæves det arbejde, der var udført med fastlæggelse af det danske søterritorium.

Som det fremgik af forslagens bemærkninger, var konventionerne nu ratificeret af et nogenlunde repræsentativt antal stater, nemlig henholdsvis 33, 40 og 25 stater, medens 34 stater havde tilsluttet sig den valgfri protokol. Blandt de lande, der havde ratificeret alle 3 konventioner, var USA, Storbritannien og Sovjetunionen.

Regeringen kunne have ønsket, at yderligere en række lande, deriblandt ikke mindst Norge og Sverige, havde set sig i stand til at ratificere konventionerne samtidig med Danmark. De to lande havde ment i det hele at mangle det fornødne incitament til at tiltræde konventionerne og havde på grund af deres særegne kystkontur anlagt en fra territorialfarvandskonventionen afvigende vurdering af principperne for dragning af rette basislinjer.

Udenrigsministeren udtalte bl. a.:

„ — — I overensstemmelse med vort tidligere tilkendegivne ønske om at støtte De Forenede Nationers bestræbelser for en kodifikation af gældende folkeret, har regeringen anset det for rigtigt, at vi også i denne sag, hvor det drejer sig om betydningsfulde og for den internationale skibsfart grundlæggende principper, markerer en positiv dansk interesse i, at konventionernes bestemmelser får en så bred anerkendelse og tilslutning som muligt. Det er da også regeringens håb, at vi igennem vor ratifikation kan bidrage til, at yderligere en række lande slutter sig til konventionerne.

På denne baggrund anser regeringen det for ønskeligt, at Danmark nu ratificerer de foreliggende konventioner. — — —“